

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. Š.**
bytem T. – L. 72, X T.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. KUOK 15576/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) ze dne 9. 11. 2016, č. j. MEST 116811/2016, kterým městský úřad uznal žalobce vinným tím, že dne 25. 2. 2016 v 10.00 h řídil v obci Babice motorové vozidlo tov. zn. Škoda Superb, RZ X, přičemž nerespektoval ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), o nejvyšší dovolené rychlosti v obci, tj. 50 km/h, a v měřeném úseku (souřadnice GPS 017°15'31.487“E; 49°44'07.631“N) u domu č. 150, byla tomuto vozidlu silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C (v. č. 12/0037) naměřena rychlost 91 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 88 km/h, což je o 38 km/h více než nejvyšší dovolená rychlost. Tímto nedbalostním jednáním se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a § 18 odst. 4 téhož zákona. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a náhrada nákladů správního řízení v paušální výši 1 000 Kč.

2. V **žalobě** žalobce namítal nesprávné ustavení měřicího vozidla, nesprávné zjištění místní úpravy rychlosti, vznikl reflexe a neuvedení bodového postihu ve výroku.
3. Po celou dobu správního řízení žalobce namítal neplatnost provedeného měření, neboť měřicí vozidlo bylo ustaveno v rozporu s návodem k obsluze. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhoval provést důkaz návodem k obsluze rychloměru a výpovědi zasahujících policistů k tomu, jak při ustavování měřicího vozidla postupovali. Ze spisového materiálu se nepodávalo, že by obsluha rychloměru byla proškolená a byla oprávněna provádět odborné měření rychlosti daným rychloměrem.
4. V návaznosti na argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí žalobce uvedl, že mu není zřejmé, jak měl žalobce odbornou způsobilost obsluhy rychloměru a jejich postup prokazovat, zjištění těchto informací je pro žalobce velmi obtížné, spíše nemožné. To je naopak jednoduché pro správní orgán, který si mohl policisty předvolat anebo si vyžádat od policie doklad o jejich proškolení. Důkazní povinnost má v řízení o přestupku správní orgán.
5. Žalobce tvrdil, že měřicí vozidlo stálo šikmo k vozovce a navrhoval provést jako důkaz návod k obsluze, ze kterého by vyplynulo, že takové měření je neplatné. Žalobce navrhoval také provést jako důkaz výsledky zasahujících policistů, jak při ustavování měřicího vozidla postupovali. Pokud správní orgány tyto důkazy neprovedly, postupovaly v rozporu se svou povinností prokázat stav věci v nezbytném rozsahu. Po žalobci nelze chtít, aby za správní orgán prováděl dokazování, pokud k prokázání svých tvrzení navrhl způsobilé dokazování; to měl správní orgán provést, pokud se nejevilo být nadbytečným nebo irelevantním, což se v daném případě nestalo.
6. K úvaze žalovaného, že posuzování práce policistů nepřísluší správním orgánům, žalobce uvedl, že otázka toho, zda policisté při měření rychlosti postupovali v souladu s návodem k obsluze, je otázkou, na které závisí zákonnost rozhodnutí o vině za přestupek. Pokud by měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, byl by výstup z měření nepoužitelným důkazem podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Měření v rozporu s návodem by nesvědčilo ověření (srovnej výrok ověřovacího listu), přičemž měření neověřeným měřidlem dle § 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, je nezákonné.
7. Pokud se žalovaný nebo městský úřad necítily být dostatečně odborně způsobilí k hodnocení provedeného měření rychlosti, měly požádat jiný správní orgán, který takovými odbornými znalostmi disponuje, o odborné vyjádření, příp. měly k této otázce nechat zpracovat znalecký posudek (§ 56 správního řádu). V postupu žalovaného a

městského úřadu však lze spatřovat neochotu k jakémukoliv provádění navrhovaných důkazů, což je v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

8. K argumentu žalovaného, že výslech zasahujících policistů byl shledán městským úřadem i žalovaným jako nadbytečný, žalobce namítl, že nadbytečný nebyl, neboť byl nutný ke zjištění, jak bylo měřicí vozidlo ustaveno z hlediska návodu k obsluze. Toto v řízení o přestupku prokázáno nebylo. Žalobce tvrdil, že vozidlo stálo šikmo k vozovce, což je závažným porušením návodu k obsluze. Tvzení žalobce nebylo vyvráceno, přitom měřicí vozidlo stálo šikmo k vozovce, jako kdyby do ní chtělo vjet.
9. Podle žalobce nebyl zjištěn dostatečně skutkový stav. Správní orgány tím, že na návrh žalobce neprovedly svědeckou výpověď zasahujících policistů, porušily žalobcovo právo podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Správní orgány pochybily v tom, že neprovedly jako důkaz návod k obsluze. Žalovaný uvedl, že z tvrzení žalobce není zřejmé, co by chtěl čtením návodu k obsluze prokázat. Žalobce měl za to, že z jeho podání je zřejmé, že tím chtěl prokázat, že měřicí vozidlo musí být ustaveno rovnoběžně s vozovkou.
10. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí i proto, že správní orgány konstatovaly, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, aniž tento provedly jako důkaz.
11. Žalobce před žalovaným namítal, že v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost upravená dopravním značením B20a na 70 km/h. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhoval provedení důkazu ohledáním místa. Žalobce souhlasil s argumentací žalovaného, že pokud zpochybnil určitý důkaz, přesouvá se důkazní břemeno na něj. Nelze však po obviněném požadovat, aby důkazy k prokázání svých tvrzení rovněž obstarával, stačí, když je navrhne. Je pak na správním orgánu, zda toto dokazování provede, nebo zda jej odmítne. Proto je absurdní, aby žalovaný žalobci vytýkal, že svá tvrzení nepodložil důkazy, když žalobce k prokázání každého svého tvrzení navrhoval způsobitelné dokazování, které však nebylo ani jedním ze správních orgánů provedeno. Neprokázání žalobcových tvrzení lze tedy klást k tíži pouze správním orgánům, jejichž přístup k právu žalobce navrhovat důkazy byl zcela negativní. Nelze přehlédnout ani § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce je hodnocení žalovaného absurdní a krátí žalobce na jeho právech, především na právu navrhovat důkazy v řízení. Žalovaný se k navrhovanému důkazu ohledáním místa vůbec nevyjádřil a zatížil tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
12. Žalobce před žalovaným namítal neplatnost provedeného měření, neboť při něm došlo k nežádoucí reflexi, která negativně ovlivnila celé měření. K prokázání, že došlo ke vzniku reflexe, žalobce navrhoval provést důkaz ohledáním místa a návodem k obsluze. K této námitce se žalovaný nevyjádřil vůbec.
13. Žalobce před žalovaným namítal nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí městského úřadu pro nesrozumitelnost, neboť v něm není uveden druh a výše sankce, konkrétně přesný bodový postih. Podle žalovaného bodové hodnocení není sankcí a je zaznamenáno až na základě pravomocného rozhodnutí do karty řidiče. Žalobce namítal porušení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“). Žalobce dal žalovanému zapravdu, že bodový postih není v taxativním výčtu sankcí podle § 11 odst. 1 zákona o přestupcích, ale poukázal na kolizní pravidlo *lex specialis*

derogat generali. Šlo o tzv. nepřímou novelizaci. Jiný výklad by byl absurdní, neboť není rozumný důvod, proč by „odsouzený“ z přestupku neměl být informován o jednom z trestů, které jsou mu za přestupek ukládány. Preventivní funkce bodového postihu nemůže být naplněna, pokud se adresát sankce o uložení této sankce vůbec nedozví.

14. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s odvolacími námitkami či námitkami uvedenými před městským úřadem, ke kterým se správní orgány vyjádřily a na svých závěrech setrval. Žalovaný poukázal na procesní strategii obecného zmocněnce i právního zástupce žalobce, která na sebe navazuje a která je založena na jisté demagogii (využívání zkreslených zjednodušených argumentů). Ač žalobce hovoří o špatně ustaveném vozidle policie, reflexi při měření, absentuje zde uvedení, na základě kterých relevantních skutečností k těmto závěrům dospěl. Taková argumentace je pro svoji obecnost nepřezkoumatelná. Názor, že nesprávné ustavení měřicího vozidla lze prokázat pouze čtením návodu k obsluze, při absenci jeho případného zafocení, považuje žalovaný za zcela scestné. K námitce absence bodového postihu ve výroku rozhodnutí o přestupku žalovaný uvedl, že rozsah stanovených sankcí nelze svévolně rozšiřovat a poukázal na § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého záznam bodového hodnocení provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Z logiky věci tedy nemůže být počet bodů uveden ve výrokové části rozhodnutí, neboť tyto lze udělit (zaznamenat v registru řidičů) až na základě pravomocného rozhodnutí. Námitky žalobce jsou jednoznačně vyvráceny spisovým materiálem správních orgánů obou stupňů.
15. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 6. 2. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
16. Ze **správního spisu** ve vztahu k žalobním námitkám soud zjistil z oznámení přestupku ze dne 15. 3. 2016 spáchání přestupku tak, jak bylo popsáno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Do ručně psaného oznámení přestupku se žalobce nepodepsal, ani nevyjádřil. Podle záznamu o přestupku byla rychlost vozidla s rychloměrem 91 km/h. GPS souřadnice v záznamu o přestupku se shodují se souřadnicemi uvedenými v napadených rozhodnutích.
17. Z fotografie na záznamu o přestupku se podává, že měřicí i měřené vozidlo byly v jedné rovině. Z úředního záznamu policie ze dne 25. 2. 2016, z oznámení přestupku a ze záznamu o přestupku se podává, že v místě měření byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Jednalo se o místo v obci.
18. Ve vyjádření, které nebylo datováno a bylo zmocněnkyní Š. Š. doručeno městskému úřadu dne 10. 7. 2016, žalobce namítal porušení návodu k obsluze rychloměru, nesprávné ustavení měřicího vozidla, které stálo šikmo. Žalobce navrhl provést důkaz návodem k obsluze, který prokáže nesprávné ustavení vozidla způsobující neplatnost měření. Žalobce navrhl důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů k ustavení vozidla. Žalobce namítl, že v daném místě byla rychlost upravena dopravním značením B20a na 70 km/h. Proto navrhl ohledání místa.

19. Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2016 městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku. Městský úřad konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně z protokolu o ústním jednání, kde byly provedeny důkazy oznámením přestupku sepsaného při silniční kontrole, záznamem o přestupku v podobě fotografie, ověřovacím listem č. 12/16 vydaným autorizovaným metrologickým střediskem dne 29. 1. 2016 s platností do 28. 1. 2017, čímž byla doložena oprávněnost použitelnosti. Dále bylo provedeno dokazování evidenční kartou řidiče a úředním záznamem pprap. T. V., který obsahově korespondoval s důkazními prostředky citovanými výše. Městský úřad neměl pochybnosti o správnosti měření Policií ČR ani zadání limitní rychlosti v místě měření 50 km/h. Pokud žalobce zpochybňoval samotné měření rychlosti, důkazní břemeno leželo na něm a měl prokázat svá tvrzení. Proto městský úřad nepřistoupil k dalšímu doplňování spisu.
20. V odvolání žalobce namítal totéž, co v žalobě.
21. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání konstatoval, že GPS souřadnice jsou zadány správně a o místě měření není žádných pochybností, toto je v rozhodnutí dostatečně specifikováno. Další důkaz by byl zcela nadbytečný. K námitce žalobce, že v místě měření byla rychlost upravena dopravním značením B20a na 70 km/h, žalovaný uvedl, že důkazní břemeno ohledně tohoto tvrzení leží na žalobci, který toto své tvrzení nijak nedoložil. Místní šetření by proto bylo nadbytečné a nevhodné. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem městského úřadu, že výsledek zasahujících policistů by byl nadbytečný. K námitkám, že policisté postupovali v rozporu s návodem k obsluze, nebylo doloženo platné proškolení obsluhy zařízení a nebyl zjištěn dostatečně skutkový stav, žalovaný uvedl, že pokud zmocněnkyně žalobce spatřovala pochybení ve způsobu odbornosti zásahu policistů, je třeba, aby se s touto námitkou obrátila na Generální inspekci bezpečnostních sborů, neboť práci policie není žalovaný kompetentní posuzovat.
22. K namítané formě zavinění žalovaný uvedl, že § 77 zákona o přestupcích vyžaduje formu zavinění a nikoliv její podoby. Jelikož žalobce je držitel řidičského oprávnění, má se za to, že byl náležitě seznámen se zákonem o silničním provozu, neboť toto je podmínkou pro udělení a držení řidičského oprávnění. Z argumentace žalobce je zcela zřejmé, že nevnímá rozdíl mezi pojmem sankce a trest. K ostatním námitkám uvedeným v odvolání se žalovaný nevyjadřoval, neboť na řešení přestupku přímo nedopadají. Z odvolání není patrné, co by chtěl žalobce čtením návodu k obsluze prokázat. Tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, vychází z neznalosti spisového materiálu, příp. procesních ustanovení správního řádu. Ze spisového materiálu je totiž zcela zřejmé, co bylo podkladem pro rozhodnutí, a na základě jakých konkrétních důkazů městský úřad dospěl k závěrům uvedeným v napadeném rozhodnutí ze dne 9. 11. 2016. Pokud žalobce tvrdí ve svém odvolání některé skutečnosti, měl by je prokazatelným a přezkoumatelným způsobem doložit, což neučinil.
23. Z přestupkového spisu vyplynulo, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku. Městský úřad při rozhodování ve věci vycházel z vlastního šetření a z předloženého spisového materiálu, ve kterém jsou zaznamenány skutečnosti, které byly při silniční kontrole zjištěny hlídkou Policie ČR. Policisté učinili svá pozorování a zjištění při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti, přičemž nemají na bezdůvodném poškození žalobce nejmenšího zájmu. Proto městský úřad hodnotil jejich pozorování a zjištění jako věrohodná, nezaujatá a nezkreslená, a z tohoto pozorování a zjištění při rozhodování vycházel. Při nařízeném ústním jednání

dal žalobci, resp. jeho zmocněnci reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně postavil svoje rozhodnutí. Tak poskytl žalobci reálnou možnost vyjádřit se ke všem podkladům před vydáním rozhodnutí poté, co byly shromážděny; žalobce však tohoto práva nevyužil. Žalovaný se ztotožnil se skutkovými i právními závěry městského úřadu a opakovaně vyjmenoval a popsal podklady rozhodnutí o přestupku. K záznamu z rychloměru poznamenal, že fotodokumentace vedle snímku vozidla dokumentuje přesný čas, úsek měření, rychlostní limit vozidla a registrační značku měřeného motorového vozidla. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, doloženým ověřovacím listem č. 12/16, k danému typu měřidla vydaným dne 29. 1. 2016 s platností do 28. 1. 2017.

24. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
25. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 25. 2. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 10. 2. 2017.
26. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval soud souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
27. V případě přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy je klíčovým důkazem záznam z rychloměru, který je pořízený automaticky, bez zásahu lidského činitele. Jde tedy o objektivní a nezaměnitelný důkaz. Ze záznamu založeného ve správním spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na fotografii blíže středu snímku a je vidět, že počasí bylo jasné. Podstatné je, že vozidlo nebylo vyfotografováno z kopce či z výšky, ale (přibližně) ze stejné roviny. Ze snímku je zcela zřetelné, že vozidlo není sejmuté z výšky ani zespoda.
28. Pokud by došlo k nežádoucí reflexi nebo byla mezi měřeným vozidlem a rychloměrem překážka, měření by rychloměr vyhodnotil jako technicky nemožné a neprovedl by jej. Zdejšímu soudu je známo z věci vedené pod sp. zn. 76 A 27/2011, že podle odborného vyjádření poskytovatele služeb v oboru bezpečnosti silničního provozu, podle kterého *„celý systém měření rychlosti jízdy vozidla je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Měření trvá přibližně 0,333 s. V tomto časovém úseku proběhne několik měření, a pokud některý z výsledků výrazně statisticky vybočuje, je celé měření označeno jako chybné a zobrazí se chybová zpráva. Na základě uvedených údajů lze konstatovat, že naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla, přičemž obsluha musí vybírat místo měření bez překážek ve výhledu.“*
29. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As

17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz, náleží Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11).

30. V daném případě není žádného důvodu, proč by správní orgány i soud neměly důvěřovat údajům zapsaným v úředních záznamech a oznámeních přestupku. Obecné námitky a návrhy na dokazování v daném případě relevantním zpochybněním obsahu záznamů a důkazu snímkem z rychloměru nejsou. Žalobce k měření při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevznosl žádné pochybnosti tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013–37, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013–35, nebo č. j. 2 As 121/2011–90, či rozsudek ve věci sp. zn. 10 As 206/2014, podle kterého není třeba po zaznamenání rychlosti rychloměrem vyslýchat policisty).
31. V posuzovaném případě se soud ztotožnil se závěry správních orgánů, že další dokazování bylo ve věci nadbytečné, skutkový stav byl dostatečně objasněn provedeným dokazováním. Soud neshledal napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, protože se s námitkami žalobce vypořádalo, je srozumitelné, výrok není vnitřně rozporný, lze zjistit, zda odvolání bylo zamítnuto a z jakých důvodů, lze seznat, co je výrok a co odůvodnění; je patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí má vhodnou formulaci výroku, která má za následek, že rozhodnutí žalobce zavazuje. Napadené rozhodnutí netrpí nedostatkem důvodů a nemá takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody; správní orgán neopřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem a je zřejmé, jaké důkazy v řízení byly provedeny.
32. Z výše uvedených důvodů je neopodstatněná i námitka, že žalobce projednávaný přestupek nespáchal, protože v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy 70 km/h. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že v daném místě v obci byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, což osvědčily úřední záznamy, oznámení přestupku a záznam z rychloměru. O opaku nesvědčí žádný důkaz ani žádná indicie, která by do zjištěného skutkového stavu vnesla jakoukoli pochybnost.
33. Námitka, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné pro absenci bodového postihu ve výroku, je nedůvodná.
34. Ve výroku přezkoumávaných rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně skutečně není uveden bodový postih. Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.
35. V projednávaném případě bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o přestupku, nikoli bodové hodnocení žalobce. Žádným právním předpisem není stanoveno, že by v rozhodnutí o přestupku měl být uveden údaj o bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto hlediska napadené rozhodnutí v testu zákonnosti obstálo.
36. Nad rámec rozhodnutí soud konstatuje, že by bylo výrazem dobré správy, kdyby řidiči byli informováni o bodovém postihu jakoukoli (přezkoumatelnou) formou, avšak zákonodárce takovou povinnost neuložil ani policistům při zjištění přestupku či projednání věci v blokovém řízení, ani tuto povinnost zákonodárce neuložil správním

orgánům v řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí o přestupku. Neexistuje ani taková informační povinnost následující ukončené řízení o přestupku. Je tak možné, že se řidiči o odečtech bodů ve svém hodnocení do vyčerpání stanoveného počtu bodů prakticky vůbec nedozví. Ani z žalobcem citované judikatury nelze dovodit povinnost správních orgánů sdělit žalobci při projednávání a rozhodnutí o přestupku stav jeho bodového hodnocení.

37. Zákonná povinnost informovat řidiče o bodovém postihu tak zůstává pouze v rukách zákonodárce a nyní existuje pouze představa, jak by mohlo právo v lepší podobě vypadat (*de lege ferenda*).
38. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
39. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. března 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně